

ת"פ 69643/05/18 - מדינת ישראל נגד מוסלח תורכ, נאדר תורכ

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 69643-05-18 מדינת ישראל נ' תורכ(עציר) ואח' 11 בינואר 2021

לפני
המאשימה
כבוד השופטת עמיתה מרים דיסקין
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ראזי מחמיד

נגד
הנאשמים
1. מוסלח תורכ
2. נאדר תורכ
ע"י ב"כ עו"ד איתן און

גזר דין

השתלשלות ההליך

מלכתחילה הועמדו הנאשמים לדין בכתב אישום חמור בו יוחסה להם שורה של עבירות, וביניהן, קשירת קשר לפשע, נשיאת אקדח, איומים, שיבוש מהלכי משפט ויריות באזור מגורים.

משכפרו הנאשמים במיוחס להם הוחל שלב ההוכחות שנפרש על פני פרק זמן משמעותי, במהלכו העידו ונחקרו עדים רבים ונפרשה תשתית ראייתית רחבה.

בעיצומה של פרשת התביעה, הודיעו הצדדים כי הגיעו ל הסדר טיעון. מכוחו הוגש כתב אישום מתוקן שיש בו הקלה משמעותית עם הנאשמים הן במישור העובדתי והן במישור המשפטי.

כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון

כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 20.3.17, קשר נאשם 2 קשר עם אחר כדי לאיים על משפחת סקא, המתגוררת ברח' קדם 163 בת"א (להלן בהתאמה: "האחר" "המשפחה").

באותו מועד, סמוך לשעה 14:00, התקשר נאשם 1 לסועאד סקא, אם המשפחה, קילל אותה ואיים לפגוע בילדיה.

עמוד 1

באותו מועד הצטייד האחר באקדח וקליעים תואמים בקוטר 9 מ"מ וזאת בידיעתו של נאשם 2 שהחזיק עמו את האקדח.

במעשיו המתוארים לעיל, כך כתה האישום, איים נאשם 1 על המשפח וקשר קשר עם האחר למטרה פסולה.

במעשיו המתוארים לעיל, החזיק נאשם 2 בנשק שלא כדין.

הסדר הטיעון

הסדר הטיעון כולל הסכמה לעניין העונש, בגדרו הסכימו הצדדים לעתור לבית המשפט להטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1 עונש של מאסר בפועל בן 7 חודשים שירוצה מיום גזר הדין, וכן מע"ת לשיקול דעת בית המשפט.

נאשם 2 עונש מאסר בפועל בן 15 חודשים וכן מע"ת לשיקול דעת בית המשפט.

הרשעה

בהתאם להסדר הטיעון הודו הנאשמים בכתב האישום המתוקן והורשעו על יסוד הודייתם בעבירות הבאות:

נאשם 1 הורשע בעבירות של **איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז -1977 (להלן: "**החוק**"), ובעבירה של **קשירת קשר למטרה פסולה** - עבירה לפי סעיף 500(7) לחוק

נאשם 2 הורשע בעבירה של **החזקת נשק שלא כדין**, עבירה לפי סעיף 144 (א) לחוק.

ראיות לעונש

מגיליון הרשעותיו של נאשם 1 עולה, שלחובתו עבר פלילי, הכולל חמש הרשעות קודמות בגין ביצוע עבירות רכוש, סמים, אלימות, הפרת הוראה חוקית, החזקת נשק, ניהול עסק ללא רישיון, בגינן אף ריצה תקופות מאסר.

לחובת נאשם 2 הרשעה אחת בגין עבירת גניבה.

טיעוני הצדדים לכיבוד ההסדר

בטיעוניהם הציגו ב"כ הצדדים עמדה אחידה ומשותפת בעתירתם לכיבוד הסדר הטיעון.

ב"כ המאשימה פירט את השיקולים שעמדו בבסיס ההסדר והובילו לגיבושו, ובהם, חלוף הזמן הרב מיום ביצוע העבירות, הודיית הנאשמים בכתב האישום המתוקן והנגזר מכך בחיסכון זמן שיפוטי, ובנוסף, נלקחו בחשבון הקשיים הראייתיים שהתגלו במהלך השמעת חלק מעדי התביעה. במכלול הנסיבות המאשימה סבורה שהעונש המוצע מידתי וראוי.

ב"כ הנאשמים הצטרף לטיעוני ב"כ המאשימה, תוך הדגשת משקלם של הקשיים הראייתיים, אותם הגדיר, כ"עמוד השדרה" של ההסדר, שבעטיים תוקן כתב האישום. ניהולו של המשך המשפט, הוסיף ב"כ הנאשמים, היה כרוך בהעדת שורה ארוכה של עדים, וההסדר הביא לחסכון זמן יקר. הודאת הנאשמים בנסיבות כאלה מהווה, לטעמו, נטילת אחריות וראוי לשקלה כנסיבה לכיבוד ההסדר.

דין והכרעה

ההלכה הנוהגת בעניין הסדרי טיעון היא כי יש לכבדם. בלשונו של בית המשפט העליון:

"הכול מסכימים כי האינטרס הציבורי במובנו הרחב מחייב את בתי המשפט לעודד את קיומם של הסדרי טיעון"
(ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל).

ובאשר ליישום הוראות תיקון 113 במקרה של הסדר טיעון, ככלל, והסדר "סגור", בפרט.

קיומו של הסדר טיעון "סגור" אינו מבטל את תחולת הוראות תיקון 113 לחוק ואינו פוטר את הערכאה הדיונית מלבחון אותו בהתאם להוראות תיקון 113. בפסיקה נקבע, כי על בית המשפט לבחון את הסדר הטיעון על פי אמות המידה המקובלות, בראי נסיבות המקרה ונסיבותיו האישיות של הנאשם, וזאת, לצד הכלל המצמצם את התערבות בית המשפט בהסדרי טיעון (ראו: ע"פ 8820/14 **זוהר שחר נ' מדינת ישראל** (24.6.2015)).

כמצווה עלינו בסעיף 40ב. לחוק, בבואי לגזור הדין, נתתי דעתי על הדרך הראויה לילך בה במקרה שלפני לאורו של הכלל המנחה בענישה של קיום יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה שביצעו הנאשמים בנסיבותיו ומידת אשם בו ובין סוג ומידת העונש המוטל עליהם.

בעת קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בעבירה, המנויות בסעיף 40ט לחוק.

מבחינת הערכים שנפגעו מביצוע העבירות. הן בעבירת האיומים וביתר שאת בעבירה של החזקת נשק, מדובר בפגיעה בערכים מוגנים של שמירת על בטחוננו ושלומנו של הפרט.

מדיניות ענישה

עבירת האיומים

ברע"פ 3364/14 **באסם מנצור נ' מדינת ישראל** (09.06.2014), דחה בית המשפט העליון במסגרת בקשת רשות ערעור את ערעורם של המבקשים על ערעורם לבית המשפט המחוזי (מרכז-לוד), אשר גזר על שני המבקשים **6 חודשי מאסר בפועל**. שני המבקשים הורשעו בבית משפט השלום בכפר סבא לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק. לפי עובדות המקרה, המבקשים איימו על מי שהיה מורה לפיזיקה של בת משפחתם, בכך שאמרו לו כי יבוצע ירי ויזרק רימון לעבר ביתו. בין היתר פסק בית המשפט העליון בדחייתו את הערעור, כי העונש שהושת על המבקשים אינו מצדיק התערבות, משאינו חורג באופן מהותי ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת, וזאת, בין היתר, נוכח חומרתם מעשיהם של המבקשים.

העבירה של החזקת נשק שלא כדין

בעפ"ג (ב"ש) 56305-02-20 **ווספי אבו אלקיעאן נ' מדינת ישראל** (18.8.2020), קיבל בית המשפט המחוזי באופן חלקי את ערעורו של המערער על גזר דינו של בית משפט השלום, והפחית שלושה חודשים מתקופת מאסרו, כך שבמקום 15 חודשי מאסר, יעמוד עונשו על **12 חודשי מאסר בפועל**. לפי עובדות המקרה, לאחר ניהול הליך הוכחות, הורשע המערער בביצוע עבירה של החזקת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(א) רישא + סיפא לחוק, בעקבות החזקתו באקדח חצי אוטומטי מסוג "ברטה" 9 מ"מ, שנמצא מתחת לכיסא נהג הרכב אותו החזיק, בצירוף מחסנית ובה כדורים. ההפחתה בעונשו של המערער הייתה בבחינת "לפנים משורת הדין", והתבססה בין היתר על נסיבות חייו האישיות-משפחתיות של המערער, תרומתו למדינה ולקהילה בה הוא חי, העדר עבר פלילי והעובדה שלאחר מתן גזר הדין, החליט בית משפט השלום גם לחלט את רכבו ששווי עשרות אלפי שקלים, נתונים שאינם מתקיימים בעניינו, בין היתר, בשים לב לעברו הפלילי הכבד של נאשם 2 ולהיעדר נתונים חיוביים דוגמת נתוניו של המערער במקרה זה.

מעשי הנאשמים בענייננו, טומנים בחובם חומרה לפגיעה לא מבוטלת בתחושת הביטחון הבסיסית של המשפחה, ולכן, הנני קובעת כי עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה היא בינונית.

מתחם העונש ההולם

לאור כול האמור לעיל, בשים לב לערכים החברתיים שנפגעו ולעוצמת הפגיעה בהם, תוך מתן משקל למכלול נסיבות האירוע, ולאחר בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, הנני קובעת כי מתחם העונש לגבי נאשם 1 נע בין 5-10 חודשי מאסר בפועל, ולגבי נאשם 2 מתחם העונש נע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל.

כיבוד הסדר

בפסיקה נקבע, כי בתי המשפט אינם מתייחסים עוד להסדרי טיעון כאל הכרח בל יגונה, אלא מכירים בערכם ובתרומתם, לא רק כצורך מעשי, אלא גם כמוסד שיש לו הצדקה רעיונית כחלק משיטת משפטנו, ושיש אינטרס ציבורי בקיומו. רבות נכתב על יתרונותיו של הסדר הטיעון ועל תפקידו הראוי, במקרים מתאימים, במסגרת האכיפה הפלילית. יתרונות המיטיבים הן עם הציבור והן עם הנאשם שזוכה לוודאות באשר לסעיפי הרשעתו ועונשו וכול זאת במסגרת הליך שהוא קצר יחסית, והאינטרס הציבורי מוגשם אף הוא בהרשעה של עבריינים ובהגשמת עקרונות של יעילות.

בבחינת הסדר הטיעון שהוצג בפני על רקע כלל השיקולים והנסיבות שהנחו את הצדדים בגיבושו השתכנעתי, שמדובר בהסדר טיעון ראוי ומאוזן שיש לכבדו. באימוץ עתירת הצדדים לעונש עמדו לנגד עיני, התיקון המשמעותי בחומרת כתב האישום, הודאת הנאשמים המגלמת בחובה נטילת אחריות על מעשיהם, החיסכון הניכר בזמן שיפוטי בהתחשב בכך שפרשת התביעה עדיין בעיצומה, ולכול אלה מצטרפים הקשיים הראייתיים שהתגלו במהלך ההוכחות. כמו כן, שיוויתי לנגד עיני את עברם של הנאשמים, בעיקר בהתייחס לנאשם 1.

גזירת העונש

אשר על כן, בכבדי את הסדר הטיעון הנני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

1. 7 חודשי מאסר בפועל שמנינם מהיום בניכוי 6 ימי מעצרו.

2. 6 חודשי מע"ת, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר על העבירות בהן הורשע.

נאשם 2

1. 15 חודשי מאסר בפועל בניכוי 14 ימי מעצרו.

2. 12 חודשי מע"ת, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהכלא על העבירה בה הורשע, או על עבירות לפי סעיף 144 (ב) (ב1) לחוק.

ניתן היום, כ"ז טבת תשפ"א, 11 ינואר 2021, במעמד הצדדים.

מרים דיסקין, שופטת עמיתה